

For Sjoerd Both byder Holmsland på noget særligt; ro, stilhed, en høj himmel og et nært fællesskab. Foto: Mads Dalegaard

SJOERD KÆMPER FOR HOLMSLAND

Sognepolitik. Lokalsamfundenes selvbestemmelsesret er under pres, mener Sjoerd Both, hollandsk født formand for Holmsland Sogneforening.

Af Poul Osmundsen
poto@bergske.dk

For Sjoerd Both er en af de store glæder ved at bo på Holmsland, at her bliver der mørkt om natten! Virkelig mørkt, så man kan se stjernehimlen hvæle sig svimlende over hovedet på en.

For den astronomisk interesserede holmbo, der som sømand lærte at navigere efter stjernerne, er det en kvalitet, man ikke finder så mange andre steder.

»Jeg stammer fra Holland. Det er så tæt befolket, at man kun få steder i landet kan se nattehimlen. Der er også støj over alt; det er der heller ikke på Holmsland, og det er også en kvalitet,« siger den 59-årige, tidligere officer i den hollandske marine.

Men en nattehimmel uforuren af lys og omgivelser fri for menneskeskabt støj er ikke Holmslands og Klosters eneste kvaliteter, understreger Sjoerd Both.

»Den største er fællesskabet. Jeg har boet i mange byer rundt om i verden. Her kender folk hinanden. Måske ikke ved navn, men jeg ved, at går noget galt, hjælper vi hinanden. At bo her, er et bevidst valg for mange,« siger han.

Uddannelse til styrmand

Det var det i alt fald for ham og hans hustru, Jeannette Skaarup, da de i 2007 købte den fir-længede ejendom i udkanten af Kloster efter fem år i Napoli.

Sjoerd Both var tilknyttet hovedkvarteret for NATOs sydkommando, der ligger i den syditalienske storby og da han fik ordre til at vende tilbage til Holland, valgte han og hustruen, der stammer fra Spjald, at slå sig ned i Kloster.

Herfra pendlede han i tre år mellem Holmsland og Holland, før han i 2011 tog sin afsked fra marinen og i stedet satse på at drive sin maritime konsulentvirksomhed fra

Sjoerd Both stammer fra Gouda, der ligger lige nord for Rotterdam, og han blev tidligt klar over, at han ville være sømand.

»Der var mange søfolk i familien, og søfart var dengang stadig en hollandsk tradition, så det forekom kun naturligt,« siger han.

Han gik på søfartsskole, og begyndte derefter at sejle i langfart. Der gik dog ikke lang tid, før det blev ham for kedeligt.

Karriere i marinen

Efter kun et år i handelsflåden søgte Sjoerd Both ind i marinen; hvad der motiverede ham, var også et ønske om at forsvare det hollandske samfund, understreger han.

Det blev starten på en 32 år lang karriere i den hollandske marine; en karriere han i dag ser tilbage på med både glæde og stolthed.

Han gjorde tjeneste, ikke bare på hollandske ministrygere, fregatter, destroyere og endda ubåde; nogle af de bedste oplevelser fik han, da han gennem en årrække stod i spidsen for NATOs bestræbelser på at forberede partnerlande på at deltage i NATOs maritim indsats.

Hjemmet i Kloster er spækket med minder fra de mange år i søværnet; blandt andet et russisk marineflag med det hvide andreas-kors på blå baggrund, der markerer, at for ikke så længe siden var NATO og Rusland ikke modstandere men partnere. Russerne forærede det til Sjoerd Both som tak for godt samarbejde.

Hans sidste opgave til søs var som nestkommanderende for en international flådestyrke i forbindelse med antipirat-operationer i Adenbugten og området ud for Somalia april-september 2010.

Formand for sogneforeningen

Sjoerd Both er måske nok gået i land i dag; men bestemte ikke for at nyde sit otium!

Bogroelene i hjemmet er spækket med

det søfarts-orienterede, men for samfundsforshold i det hele taget.

Han driver fortsat sin emandsvirksomhed, hvor han med baggrund i sin lange karriere i marinen og med en solid militær-akademisk baggrund rådgiver om sikkerhed til søs og tilbyder uddannelse og træning. Han holder også foredrag om maritime og krigsvidenskabs-relaterede emner.

Og så engagerer han sig seriøst i det lokalsamfund, han har valet at slå sig ned i.

Sidste år blev han valgt som formand for Holmsland Sogneforening, og den tidligere softficcer, der er vant til at tænke strategisk og taktisk, har ikke mindst meldt klart ud i

sognets kamp for at bevare Holmbohjemmet. Han frygter, at politikerne ikke har forstå-

Kloster har måske vundet første slag om plejehjemmet; men kampen

litter kan smuldre, hvis man af rationalitets- eller sparehensyn lukker institutioner som plejehjem, skoler og børnehaver.

Under pres

»Nu fik vi lov at beholde Holmbohjemmet; men det hele er først lige begyndt. Alt hvad vi hører om, er besparelser, besparelser; besparelser,« siger Sjoerd Both.

For ham er al denne besparelsessnak et symbol på, at der er noget galt.

»Vores selvbestemmelsesret i lokalsamfundene er under pres. Politikerne lytter ikke nok til befolkningen. Men demokrati er vel ikke mere end et tomrum mellem valgene,« fastslår han.

»Vi der bor her, har valgt at slå os ned på

Demokrati er vel ikke mere end et tomrum mellem valgene.

SJOERD BOTH, formand for Holmsland Sogneforening.

skattekroner. Vi har også ret til at få en ordentlig service. Vi har ret til at få vore børn i skole der. Politikerne skal huske, at det er vore penge, de bruger; og gør de noget ved vore penge, vi ikke bryder os om, må de prioritere,« understreger han.

Eller Sjoerd Boths mening rummer lokalsamfund som Kloster nogle værdier, som man ikke finder andre steder; og som byrådet skal passe på med ikke at formoble. Ikke bare af hensyn til de borgere, der bor der nu,

Stjernehimmel og stilhed

»Hvorfor kommer turister hertil,« fortsætter han.

»De kommer, fordi de vil opleve naturen; vore rigdom er stjernehimlen, fuglelivet, vandet. Vi skal sørge for, at turisterne kan nå alt det. Folk der er interesseret i støj, kommer ikke til Vestjylland.«

Sjoerd Both understreger, at han elsker at bo på Holmsland; han vil kæmpe for de værdier, der fik ham og Jeannette til at slå sig ned her i første omgang.

på. Der er nogle ting, der ikke er holdbare,« siger han.

Får man rettet op på de ting, er han overbevist om, at landsbysamfund som Kloster vil vise sig at have en fremtid; at der vil ske udvikling, ikke afvikling.

»Jeg tror at flere og flere, i årene der kommer, vil vælge at slå sig ned her i landsbyerne, hvor der er fred, ro og fællesskab. Men for at landområderne ikke skal blive affolkede, er politikerne nødt til at være mere fleksible, når det drejer sig om plejehjem, skoler og så videre, og lytte noget mere til borgerne,« siger han.